

Lied 170

- 1 Meester, men zoekt U wijd en zijd,
komend langs velerlei wegen.
Oud'ren gaan rustig welbereid
jongeren aarz'lend U tegen.
Maar vroeg of laat, 't zij dag of nacht,
eens vindt Ge ons moe en zonder
kracht,
hunkerend naar uwe zegen.
- 2 Arts aller zielen, 't is genoeg,
als Gij ons neemt in uw hoede.
Heel toch de wond, die 't leven sloeg,
laat ons niet hoop'loos verbloeden.
Spreek slechts een woord, een woord met
macht,
dan krijgt ons leven nieuwe kracht.
Spreek, dan keert alles ten goede.
- 3 Heiland, Gij weet, hoe dikwijls zorg,
twijfel en angst ons benauwen.
Van uw belofte zelf de borg,
schraagt Gij ons wank'lend
vertrouwen.
Licht wordt ons levens doel en grond,
als Ge ons vergunt de zaal'ge stond,
dat wij uw aanschijn aanschouwen.
- 4 Heer, onze mond heeft U gesmaad,
toch heeft ons hart U gebeden.
Wijzen der wereld zag men laat
heim'lijk uw drempel betreden.
Hoogmoed, die voor geen wet zich
buigt,
heeft door uw ootmoed overtuigd,
U als zijn meester beleden.
- 5 Opperste Leidsman, geef ons raad,
wij zijn door tweedracht gescheiden.
Opstand der zinnen, twijfel, haat,
maken ons zwak in het strijden.
Stralende held, breng ons weer
saam,
ga voor ons uit, uw grote naam

zal tot de zege ons leiden.

6 Koning, verheugd geloven wij
wat uw getuigen verkonden:
slechts onder uwe heerschappij
heeft ons hart vrede gevonden.
Daarom zoekt U elk
menskind;
zoek, Herder, mij, opdat ik vind;
anders zo ga ik te gronde.

Liedboek voor de Kerken 1973